

Şehriyâr'a Vedâ

◆ Ali Akbaş

Dâhîlere dünya dar geliyor, dar
Onlar gökyüzünde hurûşa çıkar
Belki de hilkatle yarışa çıkar
Kırar kanadını bir rüzgâr, ölür

Nerelerde kaldı şâir-i zîşân
Niçin sustu bülbüllerle yarışan
Son şiir tezgâhta yarım, perîşân
Son hamleyi bekler, sanatkâr ölür

Yağmurla yıkayın, buluta sarın
“Evvel giden ahbab” selâma durun
Fuzûlî yanında bir otağ kurun
Korkut Ata oğlu Şehriyâr ölür

Şâir gökyüzünü mâviye boyar
Vakitli vakitsiz bir yıldız kayar
Şehriyâr yok diye erken yağdı kar
Bahçede çiçekler târümâr, ölür

Garip bülbül erir erir ses olur
Bağban ağlar, has bahçede yas olur
Gözyaşları çimen üzre süs olur
Ak pak saçlarıyla bir bahar ölür

Rahmet o gönüller âşinâsına
Îran'ı, Tûran'ı kattı yasına
Aks-i sedâ gelmeyince sesine
Gökyüzünde telli turnalar ölür

Yaslı ufuklardan tar sesi gelmez
Atam Şehriyâr'ın gür sesi gelmez
“Ölen hayvandürür âşıklar ölmez”
Sanmayın, sanmayın Şehriyâr ölür

Çalar ömrümüzün hazîn saati
Can dediğin ne ki bir gül demeti
Hakk'a teslim edip ol emâneti
Rindler son nefeste bahtiyâr ölür

Tebrize gidelim yol hara dağlar
Babası ölürse el kara bağlar
Akbaş ölsün, yalnız anası ağlar
Şehriyâr ölürse bir diyar ölür

Cengiz Vatana Döndü

◆ Ali Akbaş

Cengiz Dağcı'ya
Dal aradı konmaya
Kanadı kana döndü
Merhaba Gelinkaya
Cengiz vatana döndü

Gurbeti yol eyledi
Dikeni gül eyledi
Acıyı bal eyledi
Cengiz vatana döndü

Felek ile savaştı
Nice engeller aştı
Sonunda kitaplaştı
Cengiz vatana döndü

Deyin Kont Şeremet'e
O uğursuz lânete
Bindi bir cansız ata
Cengiz vatana döndü

Hasret dolu sinesi
Bir Gözyaşı Çeşmesi
Kucak açtı annesi
Cengiz vatana döndü

Yılları saya saya
Daldı derin uykuya
Bitti korkulu rüya
Cengiz vatana döndü

Gün geçti devran döndü
Zulmün ocağı söndü
Hem matem hem düğündü
Cengiz vatana döndü

Müjde hanlar, giraylar
Müjde Bahçesaraylar
Geçti seneler aylar
Cengiz vatana döndü

Tatarım Allah kerim
Kızıldaş'ım Salgır'ım
Gözün aydın ey Kırım
Cengiz vatana döndü